

Våra nya religioner nr 18 ”Jakt på tiden”

En västerlänning kom fram till en kinesisk vishetsman och berättade för honom att nu hade en europé slagit världsrekordet på 100 meter med tre hundradelar. Kinesen tog tid på sig, tittade slutligen upp och sa ”*och vad gjorde han med de tre hundradelarna?*” Är det så att vi alla jagar våra rekord för att vinna något, men vi vet inte vad meningen är med den tid vi sparar. Vårt samhälle bygger på vissa trossatser som är upphöjda över allt som den gyllene tjuren i öknen. Något som ingen ifrågasätter utan tar så förgivet att vi inte heller förstår att det går att ifrågasätta. Jakten på tiden. Egentligen en märklig företeelse och vem är det som släppt in oss i det rullande hjulet som får oss att springa runt i evighetscirkel? Vi är som sagt barn av vår tid vilket innebär att sitta fast i tiden som problem. För lite tid är en godkänd undanflykt när vi träffar vänner som vi inte umgått med på årtal. Vi skyller på tidsbrist och det är okej. Men vi kan också drabbas av stress inför tanken. Förr i tiden hette det dåligt samvete, nu heter det att gå in i väggen. Alltså tidsbrist, där tiden inte går ihop med den verklighet som är den verkliga, *inte den så kallade tiden*. De allra flesta människor tror att tiden är lika med klockan. Så är det inte. *Klockan är en tidsmätare och inte tiden*. Så har vi den psykologiska tiden som handlar om vår upplevelse av livet. Då kan tiden stå stilla särskilt när livet drabbar en med katastrof. Stress är också en upplevelse av stillastående fast man borde vara i rörelse med omgivningen. Själsligt vill tiden något annat, få lugn och ro. Frågan är ändå vad vi tror oss vinna genom att samla ihop tid. Först ska vi vara effektiva och få tid över, sedan skall vi göra något som vi annars inte har tid med. En ny balansering av tid. Vad nu det är får något? Det vet vi inte så länge forskarna inte löst frågan om de svarta hålen i rymden som äter upp all tid och får den att upphöra. Men vad är det som upphör? Vi vet att vi har ett eget svart hål som handlar om vår egen tid. Slutet på tiden är döden, något som vi måste fly från och förneka. Rädslan får oss att tro att vi inte finns annat än i andras minnen. Nu kommer det upp en annan sida av myntet: *tiden jagar oss och inte vi tiden*. Åren går och springer om oss. De är som att vi sitter på ett tåg och ser landskapet passera på andra sidan fönstret. Så kan vi konstatera att barnen flugit ut, grannarna dör, jobbkompisarna försvinner, vi går i pension och så är det dags för PRO:s pensionärsdanser på onsdagarna. Vi skall hålla oss friska och köpa det senaste av medikamenten, gå på behandlingar och konsumera sjukvård, *allt för att vinna mer tid* i våra liv. Kan vi leva några år längre så är väl det underbart? Tiden är inte livskvalité för alla. Det finns fortfarande svarta hål där tron på livet inte finns. Där blir tiden en sten av tråkighet.

*Per-Arne Bengtsson, präst i Västanfors Västervåla församling
epost: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se*